సుబ్బారావు - సిక్కుమాటు

"హల్లో ! మైడియర్ సుబ్రావ్ !"

పరధ్యానంగా కూనిరాగం తీసుకుంటున్న సుబ్బారావు ఈ లోకాని కొచ్చాడు.

"ఎవరు నాయనా ఆ అమ్మాయి?"

"గురూ !"

"ఇందులో ఆశ్చర్యపడ్డాని కేఁవుందోయ్? నే నొచ్చి అయిదు నిమిషా లయింది. నా రాకని నువ్వు గమనించలేదు. నీ చూపు, వాలకం చూస్తే నువ్వు ప్రేమలో పడ్డావని తెలిసిపోతోంది. ఊ...కమాన్... ! ఎవ రా అదృష్టవంతురాలు?"

"తెలియదు."

"ఎక్కడ ఉంటుంది?"

"తెలియదు."

"ఏం చేస్తూంటుంది."

"తెలియదు."

"ఆమెను కన్న ధన్యజీవులు?"

"తెలియదు."

"ఓహో...చూపుల ప్రే మన్న మాట !"

"కాదు. నే నసలా అమ్మాయినే చూడలేదు !"

బాలాంత్రపు వెంకటరమణ

"ఐ సీ... అయితే ఊహాసుందరి..."

"కాదు."

గురువు కనుబొమలు కొన్ని లిప్తలపాటు ముడుచుకున్నాయి.

"ఓకే. ఆ జేబురుమాలు ఇలా తే !"

"గురూ ! నువ్వు నిజంగా గ్రేట్ !"

గురువు చిరునవ్వు నవ్వాడు. "ఇందులో గ్రేట్‌నెస్ ఏముందోయ్? వ్యక్తిని చూడకుండానే ప్రేమించావంటే, ఆమె వస్తువేదన్నా నీకు దొరికి ఉండాలి. అంతటి సన్నిహితమయిన అనుభూతిని జేబురుమాలు ఒక్కటే కలిగిస్తుంది. పైగా 'సర్‌వర్ టోపీలాల్, హాత్‌మే రేషమ్ కీ రుమాల్' పాడుకుంటున్నావు !"

సుబ్బారావు అందించిన జేబురుమాల్ని క్షుణ్ణంగా పరిశీలించాడు. సిల్కురుమాలు లేత గులాబి రంగులో ఉంది. అందమైన ఎంబ్రాయిడరీ డిజైన్లు దీనిమీద ఉన్నాయి. 'ఏ.ఎల్' అక్షరాలు ఒక చివర కుట్టి ఉన్నాయి.

"ఇదినీకు ఉదయం బస్‌లో దొరికింది."

"గురూ !"

"ఎలిమెంటరీ మైడియర్ సుబ్రావ్!"

"ఎలిమెంటరీయా నాబొందా ! నాకేం అర్థం కాలేదు."

"చెబితే నువ్వే ఒప్పుకుంటావు."

"చెప్పు."

వేళ్ళులెక్క పెడుతూ చెప్పాడు. "ఒకటి. ఇలాటి జేబురుమాలు ఇంకెవరికైనా దొరికితే అది నీకు ఇవ్వరు, కాబట్టి నీకే దొరికింది. రెండు, నీ స్కూటర్ నిన్న సర్వీసింగ్‌కి ఇచ్చావు. బయట అది లేదు. అంటే ఇంకా గారేజిలోనే ఉందన్నమాట. మూడు ఈవేళ ఆటోల స్ట్రయిక్. ఇటువైపు నించి వెళ్ళే నీ కొలీగ్స్ ఎవరూ లేరని నాకు తెలుసు. కాబట్టి బస్‌లోనే వెళ్ళావు నాలుగు దారిలో ఎక్కడైనా పడి ఉంటే దుమ్ముతో ఇంకా ఎక్కువమాసి ఉండేది. కన్‌క్లూషన్ ఈరుమాలు నీకు బస్సులోనే దొరికింది."

"సాయంత్రం వచ్చేటప్పుడు దొరికి ఉండవచ్చు కదా?"

"పొద్దున్న ఆఫీసుకి వెళ్ళేటప్పుడు బస్‌లో వెళ్ళినా, వచ్చేటప్పుడు నడిచి రావడానికి నువ్వు ఇష్టపడతావని నాకు తెలుసు. నడిచేవచ్చావని దుమ్ముకొట్టుకున్న నీ బూట్లు, చంకల చుట్టూ చెమట చారికలూ చెబుతున్నాయి.

"అద్భుతం! గురూ, నువ్వునిజంగా అభినవ షెర్‌లాక్‌హోమ్స్‌వి?"

"టట్...టట్...!" అని పైకిఅన్నాడు కానీ, ఆమెచ్చుకోలుకి ఆనందించాడని వెలుగుతున్న అతని మొహమే చెబుతోంది.

** * * *

ఆ తరువాత వరసగా వారం రోజుల పాటు ఎనిమిదో నెంబర్ బస్సు ప్రయాణీకులు, జాగ్రత్తగా గమనించి ఉంటే ఒక యువకుడి వింత ప్రవర్తనని నోట్ చేసి ఉండేవారు. అతను అమ్మాయిలు చూసేలా ఒక సిల్కు రుమాల్ని విలాసంగా ఊపేవాడు. అతని కళ్ళు వాళ్ళ మొహాల్ని ఆత్రంగా పరిశీలించేవి. ఒకరిద్దరు కన్యలు ఆరుమాలుకేసి ఆశగా చూడగా, "ఇది మీదా?" అని అతను అడగడం "కాద"ని వాళ్ళు తలతిప్పడం జరిగింది. 'మీరుమాలా' అని చెళ్ళపిళ్ళ వారిని అడిగినట్లు అడిగితే గుబ

కదులుతుంది మరి ! ఒక గడుసుపిల్ల మాత్రం 'మీరిస్తే అది నాదే ఔతుంది' అంది. అలా వారం రోజులు గడిచినా ఎవరూ ఆ రుమాలు మీద యాజమాన్యాన్ని ప్రకటించలేదు.

** ** **

"ఏంవాయ్, వేంకటేశంలాగ మొహం వేలేడేశావు. నీ ప్రయత్నం ఏమీఁ ఫలించలేదా?"

"లేదు గురూ. వేరే మార్గ మేఁదన్నా ఉపదేశించు."

"ఉంది కాని...కొంచెం చిక్కు..."

"ఫరవాలేదు. ఎన్ని చిక్కు లయినా భరిస్తాను. చెప్పు."

" 'ఫలానా తారీఖున, ఫలానా బస్‌లో ఒక సిల్కు రుమాలు దొరికింది. పోగొట్టుకున్న వారు ఈ కింది చిరునామాని సంప్రదించగలరు' అని ఒక ప్రకటన అన్ని దినపత్రికల్లోనూ ఇయ్యి. పూర్తి వివరాలు మాత్రం ఇవ్వకు సుమా !"

"ఏఁవీ?"

"దాని రంగూ, డిజైనూ మనవేఁ చెప్పేస్తే, అది వాళ్ళదేనని మన కెలా తెలుస్తుంది ! ఈ కాలం అమ్మాయిలు చాలా చిలిపివాళ్ళు. నా అనుమానం నిజమైతే నీకు చాలా ఉత్తరా లొస్తాయి. తయారుగా ఉండు."

పేపర్‌లో ఎడ్వర్‌టైజ్‌మెంట్ పడిన మర్నాడు :

"గురూ, వచ్చింది ఉత్తరం. ఇప్పుడే వెళుతున్నాను." గురువుకి ఉత్తరం అందించాడు. 'మీ ప్రకటనకి మా కృతజ్ఞతలు. స్వయంగా రాలేని పరిస్థితి ఉన్నందువల్ల నా చిరునామాకి దయచేసి నా రుమాల్ని పంపించండి-ప్రతిమ'-గర్ల్స్ హాస్టలు చిరునామా ఉంది.

"ఎందుకోయ్ అంత ఆత్రం? రేపెలాగా ఆదివారం కదా ! ఇప్పుడు ను వెళ్ళినా ఆ అమ్మాయి హాస్టల్లో ఉండద్దూ?"

ఆదివారంనాడు నీట్‌గా తయారవుతున్న సుబ్బారావుని చూసి నవ్వుకున్నాడు గురువు.

"వెళ్ళొస్తాను గురూ, విష్ మి గుడ్ లక్."

"నాయనా. వెళుతున్నది గర్ల్స్ హాస్టల్‌కి. ఎందుకయినా మంచిది ఒక్కళ్ళిద్దరు వస్తాదుల్ని సాయం తీసుకెళ్ళు."

"చాల్లే గురూ నీ వేళాకోళం."

ఒక గంటసేపటి తరవాత తిరిగి వచ్చి నిస్సత్తువగా సోఫాలో వాలిపోయాడు.

"గురూ, అది గర్ల్స్ హాస్టలా? వాళ్ళు లంఖిణీలు, శూర్పణఖలూను. అయ్య బాబోయ్ ! జన్మలో మళ్ళీ ఆ వీధికి...కాదు...ఆ పేటకే వెళ్ళను."

"ఏం జరిగిందోయ్? నీ ప్రతి మేఁవంది?" కుముగ్గా నవ్వుతూ అడిగాడు.

"ప్రతిమా లేదు, గితిమా లేదు. ఎవరో గజలక్ష్మట. మారు పేరుతో ఉత్తరం రాసిందిట. రుమాలు మీదే ననడానికి నా కేఁవిటి రుజువు? ఎక్కడ కొన్నారు? దానిమీద మీ గుర్తు లేవన్నా ఉన్నాయా? అని నువ్వు చెప్పినట్టే అడిగాను. దేనికీ సరియైన సమాధానం ఇవ్వలేదు. నేను రుమా లివ్వలేదని గజలక్ష్మి, ఆమె వానరమూకా నా మీద దాడి చేశారు. అస్సలు వార్నింగ్ ఇవ్వలేదు గురూ. నా జుట్టు పీకేశారు. నా కూలింగ్ గ్లాసెస్ పగలకొట్టేశారు. నా జేబులన్నీ తడిఁవేశారు. చివరికి కోపం వచ్చి నా కర్చీఫ్ లాగేసుకున్నారు. అసలు రుమాలు తీసుకెళ్ళకపోవడం చాలా మంచిదయింది. అబ్బా ! అమ్మా

"రోజులు మారిపోయాయోయ్. ఆడది అబల అనుకునే కాలమా ఇది. నీ అదృష్టం బావుండి అక్కడ కుంగ్‌ఫూ, కరాటే లాటివి వచ్చిన వీరకన్య ఎవరూ లేదు. బతికిపోయేవ్. వెళ్ళి వేడి వేడి నీళ్ళతో స్నానం చేసిరా."

** ** **

ఆ మర్నాడు సుబ్బారావుకి పోస్ట్‌లో 41 ఉత్తరాలు, ఆ మరుసటి రోజు 32 ఉత్తరాలూ వచ్చాయి. అందరూ ఆ రుమాలు మాదే నన్నారు. ఇంకొంతమంది సుబ్బారావు ఆఫీసుకి ఫోన్ చేశారు. అందులో కొంతమంది మగవాళ్ళూ ఉన్నారు.

అలా ఫోన్ చేసిన వాళ్ళలో ఏ ఒక్కరూసరియైన రుజువులు చూపించలేకపోయారు రుమాలు వాళ్ళదే ననడానికి. దానిమీద డిజైన్ ఏమిటో ఒక్కళ్ళూ గీసి చూపించలేకపోయారు. ఏ పుట్టలో ఏ పాముందో నని వచ్చిన 73 ఉత్తరాల ఎడ్రెస్‌లకీ వెళ్ళడం మొదలుపెట్టాడు పట్టువదలని సుబ్బారావు.

ప్రియ పాఠకులారా ! మీ కెప్పుడయినా ఆంధ్రప్రదేశ్ రాజధాని అయిన హైదరాబాద్, దాని జంటనగరమయిన సికింద్రాబాద్‌లలో ఇంటి నెంబర్లు పుచ్చుకొని ఇల్లు వెతికే భాగ్యం కలిగిందా? గడ్డిమేటులో పడిపోయిన సూదిని

వెతికి పట్టుకోడం సులభమేమో కానీ, జంటనగరాల్లో నెంబరు ప్రకారం, ఎడ్రెస్ ప్రకారం ఇల్లు కనుక్కోవడం అసాధ్యమైన పని. అది బ్రహ్మతరం కూడా కాదు. ఉదాహరణకి చీమలగూడానో, నల్లులగూడానో తీసుకుందాం. ఇంటి నెంబర్ 34-29-4118 / 2 / 8 / 56 పక్కన 34-29-[ఇక్కడి దాకా బాగానే ఉంది]-123 / 3 / 6 / 1 ఇల్లు ఉంటుంది ! అది ఏ సంఖ్యాశాస్త్రాన్ననుసరించి వేసిన నెంబరింగో ఆ పరమాత్ముడికే తెలియాలి. ఆ వీథిలో ఉన్న వాళ్ళని "అయ్యా ఈ నెంబరున్న ఇల్లెక్కడ?" అని అడిగితే, ఆ చివరికి పంపుతారు. ఆ చివర్నడిగితే "అరే, ఓ లంబర్‌తో ఉథర్ హై, ఇధర్ కైకూ ఆయే?" [అరే, ఆ నంబర్ అక్కడ ఉంది, ఇక్కడి కెందుకొచ్చావు?]" అని, పెద్ద తెలుసున్నట్టు, మళ్ళీ ఈ చివరికి పంపిస్తారు. రోడ్డుమీద ఆ చివరి నుంచి ఈ చివరికీ, ఈ చివరి నుంచి ఆ చివరికీ ఫుట్‌బాల్ ఆడించినట్టు తిప్పుతారు. ఆ రూట్‌లో పని చేసిన పోస్ట్‌మాన్ కూడా సరిగ్గా బట్వాడా చేయకలుగుతాడని నమ్మకం లేదు. జంటనగరాల్లో అలా ఎడ్రస్ చేత పుచ్చుకొని ఇల్లు కనుక్కొనే శిక్ష ఎవరికైనా పడితే, ప్రపంచంలోని ప్రజలందరూ చూపించగలిగే జాలీ, సానుభూతీ కూడా తక్కువే ఔతాయి.

గుడ్డిలో మెల్లలా, సుబ్బారావుకి వచ్చిన 73 ఉత్తరాల్లో 17 యూనివర్సిటీ గర్ల్స్ హాస్టల్ నుంచి, 15 వర్కింగ్ ఉమెన్స్ హాస్టల్ నుంచి వచ్చాయి. మిగతా 41 ఎడ్రసులు మాత్రమే అతను వెతకవలసి వచ్చింది. ఈ 'డిస్కవరీ ఆఫ్ ట్విన్ సిటీస్'లో సుబ్బారావుకి రకరకాల కొత్త అనుభవాలు ఎదురయ్యాయి. 'కుక్క లున్నాయి జాగ్రత్త' బోర్డులు చూడకుండా ఇళ్ళలోకి వెళ్ళినప్పుడు, ప్రమాదానికి లోనయ్యాడు. కొంతమంది అమ్మాయిలు, ఇదో కొత్తరకం పెళ్ళి చూపు లనుకొని తెగ సిగ్గుపడిపోయారు. కొన్ని ఇళ్ళలో మొగవాళ్ళు ఇతన్ని అనుమానంగా చూశారు. కొంతమం దయితే తన్నడాని కొచ్చారు..కొంతమంది ఆడపిల్లల తండ్రులు "అబ్బాయ్, మీ నాన్నగా రెవరు? మీ ఆస్తిపాస్తు లేవిటి?" అని ఆరాలు తీశారు. కొంతమంది ప్రౌఢలు కన్ను గీటారు. ఈ గండాలన్నిటినీ తట్టుకొని, తన శోధన కొనసాగించాడు సుబ్బారావు. సెలవులన్నీ అయిపోతున్నాయి కానీ, తన ప్రేమ సామ్రాజ్ఞిని కలుసుకోలేకపోయాడు.

వీటన్నిటికన్నా పెద్ద ఆపద ఇంకో రూపంలో వచ్చింది. ఆ వచ్చిన రూపం ఆరడుగులుంది. పద్మనయనమ్ములు కావు. జేగురురంగు కళ్ళు. ఎగుభుజమ్ములు లేవు కాని నల్లనివాడు మాత్రం ఔను. సుబ్బారావు అలసి సొలసి ఇంటి కొచ్చేసరికి ఆ వ్యక్తి సోఫాలో కూర్చుని విలాసంగా సిగరెట్టు కాలుస్తూ పొగ రింగులు వదులుతున్నాడు. గురువు చాలా దీక్షగా ఏదో చదువుకుంటున్నాడు, కిటికీ దగ్గరగా ఉన్న ఇంకో కుర్చీలో కూర్చుని.

"ఇతనే సుబ్బారావు."

"ఓ...నువ్వేనా సుబ్బారావు?" సోఫాలోంచి లేచి అతన్ని నఖశిఖపర్యంతం కలయచూస్తూ అన్నాడు.

"ఔనండీ. మీరు...?"

"నేను..." జేబులోంచి బాడ్జి తీసి ఇంగ్లీషు సినిమాల్లోలా సుబ్బారావు కంటిముందు ఆడించాడు.

"సి.బి.ఐ. ఇన్‌స్పెక్టర్. పేరు మిస్టర్ బి. అప్పారావు. నెంబరు 3456103. విజయవాడ నుంచి ఈమధ్యనే బదిలీ అయి వచ్చారు." కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూ చెప్పాడు గురువు.

"అరె ! నేను మీకు తెలుసన్న మాట ! ఇందాకటి నుంచి చెప్పలేదేం? కానీ మనం ఇంతకు ముందు కలుసుకున్నట్టు నాకు గుర్తులేదే !"

"అతను అపర షెర్లాక్‌హోమ్స్ లెండి."

"షేర్...షేర్... అదెవరు?"

"శభాష్ !"

"ఓకే. గమ్మత్తులు చాలు. నీ సంగతి తరవాత చూస్తాను గానీ... సుబ్బారావూ !" గర్జించాడు అప్పారావు "ఇవి నువ్విచ్చిన ఎడ్వర్టయిజుమెంట్సేనా?" పేపరు కటింగ్స్ అతని మొహంకేసి తోస్తూ అడిగాడు.

"ఔనండి."

సిగరెట్టు గాఢంగా చివరిదమ్ము పీల్చి, కార్పెట్‌మీద పడేసి బూటుకాలితో మట్టేశాడు. సుబ్బారావు మనసు చివుక్కుమంది.

"ఊఁ... ఇప్పుడు చెప్పు. నువ్వే దేశపు గూఢచారివి?" పాతకాలపు డిటెక్టివ్‌లాగ సుబ్బారావు కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ అడిగాడు.

"వ్వాట్ ! ?" నడినెత్తిన పిడుగు పడినట్టు అదిరిపడ్డాడు సుబ్బారావు.

"మ్మ్...మ్మ్" నోరు చప్పరించాడు గురువు.

"ఊఁ, చెప్పు. ఎన్నాళ్ళ నుంచి సాగుతోంది నీ వ్యవహారం? నువ్వే లీడరువా, లేక నీపైన ఇంకెవరైనా ఉన్నారా? మిగతా ముఠా సభ్యు లెవరు? ఈ ఎడ్వర్టైజ్‌మెంటులోని 'కోడ్' ఏమిటి? మర్యాదగా చెప్పేయ్" మీది మీదికి వస్తూ ప్రశ్నల వర్షం గుప్పించాడు. "నువ్వు అమ్మాయిల హాస్టళ్ళు చుట్టూ తిరగటం చూస్తుంటే నీ ముఠాలో స్త్రీ సభ్యు లెక్కువమంది ఉన్నట్టున్నారు. హ్హ హ్హ హ్హ !" అతని వికటాట్టహాసానికి కిటికీ అద్దాలు పగిలాయి.

సుబ్బారావుకి కాళ్ళు దడదడలాడాయి. ఒళ్ళంతా చెమట పట్టింది. దీనంగా గురువుకేసి చూశాడు.

"ఊఁ...చెప్పు !"

సుబ్బారావుకి గదంతా గుండ్రంగా తిరగడం మొదలుపెట్టింది. ముందు స్లోమోషన్‌లో మొదలయి అంతకంతకీ రాకేష్‌శర్మ భూప్రదక్షిణం చేసిన ఉపగ్రహంలా యమ స్పీడుగా తిరిగింది. తరవాత అంతా చీకటి. తిరిగి స్పృహ వచ్చేసరికి సోఫాలో పడుకొని ఉన్నాడు. గురువు తడిగుడ్డతో మొహం తుడుస్తున్నాడు.

"గురూ !" నీరసంగా వచ్చింది మాట "భయంకరమైన పీడకల." మెల్లిగా లేచి యాదాలాపంగా పక్కకి తిరిగి చూశాడు. కిటికీలోంచి అంతవరకూ అనహానంతో బయటకి చూస్తున్న అప్పారావు ఇటు తిరిగాడు. ఇద్దరి చూపులూ కలుసుకున్నాయి.

సుబ్బారావు కెవ్వుమని కేకేసి మళ్ళీ సోఫాలో పడిపోయాడు.

"మరీ బెదరకొట్టేశారండీ కుర్రాణ్ణి పట్టుకొని. ముక్కుపచ్చలారని ఇత నేమిటి, 'స్పై' ఏమిటి?"

"మిస్టర్ ! ఇది నీకు ఏడోసారి చెప్పడం మధ్యలో కలగచేసుకోవద్దని. ఇంకోసారి నోటితో చెప్పను. ముక్కుపచ్చలార లేదేం పాపం ! మేం పట్టుకొనే కొన్ని కేసులు చూస్తే వాళ్ళింకా కళ్ళు తెరవని పాపాయి లంటావు !"

ఇంతలో సుబ్బారావు కళ్ళు తెరిచాడు.

"ఊఁ. చెప్పు !" అతని చెవిలో అరిచాడు. అతని మొహంమీద మొహం పెట్టి భయంకరంగా చూస్తూ "నేను ఇంటరాగేట్ చేయడం మొదలెట్టానంటే నిజమైన మూగవాళ్ళకి కూడా మాటొచ్చేస్తుంది."

సుబ్బారావు మొదటి నుంచీ తన ప్రేమ కథ చెప్పాడు. బస్‌లో రుమాలు దొరకడం, దాని ఓనరుని కనుక్కోడానికి తాను చేసిన ప్రయత్నాలు, వగైరా వగైరా అన్నీ చెప్పాడు. అప్పారావు, నిజమైన పోలీసు ఫక్కీలో, అతన్ని వేసిన ప్రశ్నలే వేసి, విన్న సమాధానాలే మళ్ళీ విన్నాడు. ఒక పెద్ద అంతర్జాతీయ గూఢచారి ముఠాని ఛేదించినందుకు వస్తుందనుకున్న రాష్ట్రపతి బంగారు పతకం మాయమైపోయింది. డబల్ ప్రమోషన్లు కళ్ళముందే కరిగిపోయాయి. అసలే నేరేడుపండు రంగులో ఉన్న మొహం, నిరుత్సాహాన్ని భరించలేక జిడ్డు కారడం మొదలుపెట్టింది.

"ఊఁ...హుఁ !" తల పంకించాడు మెల్లిగా.

"ఔనండి."

"ఊఁ... హుఁ !"

"నిజంగానే నండి."

"ఊఁ... హుఁ..., ఊఁ... హుఁ..., ఊ... హుఁ..."

"ఒట్టండి."

ఇలా కొంచెం సే పీ వింత సంభాషణ జరిగింది.

"హుం !" హఠాత్తుగా టాపిక్ మార్చేసేసరికి సుబ్బారావు కంగారు పడిపోయాడు.

అప్పారావు మళ్ళీ హుంకరించాడు.

"ఊఁ...అయితే అబ్బాయ్ !" సిగరెట్టు తీసి వెలిగించి గట్టిగా దమ్ము పీల్చాడు. "మీ వాళ్ళెవరయినా పోలీసు డిపార్టుమెంట్లో గానీ, మా డిపార్టుమెంట్లో గాని ఉన్నారా?"

"లేరండి" గాభరాగా తల ఆడించాడు.

"పార్లమెంటు మెంబరు గానీ, ఎమ్.ఎల్.ఏ.?"

"అబ్బే, లేరండి" నగర్వంగా తల తాటించాడు.

"నెమ్మదిగా ! మెడ పట్టేయగలదు జాగ్రత్త" గురువు.

"పోనీ, ఉన్నత ప్రభుత్వోద్యోగులు?"

టపటప తలాడించాడు "అమ్మో !"

"ఏ డిపార్టుమెంటు?"

"ఏంటండి?"

"అదే, మీ అమ్మగారు గవర్నమెంటులో..."

"అబ్బే కాదండి, నా మెడ నెప్పెట్టి 'అమ్మో' అన్నాను."

"అంతేకదా !"

"అంతేనండి."

"మీ నాన్న బాగా ఉన్నవాడా?"

"ఫరవాలేదండి."

"మీ నాన్నకి ఎమ్.పి.ల్లో గాని, ఎమ్.ఎల్.ఏ.ల్లో గానీ, ప్రభుత్వాధికారుల్లో గానీ పలుకుబడి బాగా ఉందా?"

"లేదండి."

"ఊఁ..." అంతవరకూ సీరియస్‌గా ఉన్న అతని మొహం నల్లకలువలా వికసించింది. "అయితే, ఓ వెయ్యి ఇలా లాగించు !"

"వెయ్యి? వెయ్యి ఏంటండి?"

"రూపాయలోయ్, డాలర్లుంటే మరీ మంచిది."

"ఎందుకండి?"

"దేశ భద్రతా రక్షణ చట్టం కింద నిన్ను అరెస్టు చేయనందుకు" పకపకిలించాడు.

"ఆఁ...?"

"ఆఁ... !"

"ఇలా చూడండి, మిస్టర్ అప్పారావ్ !"

"ఓ ! మీ రిస్తారా? రానీయండి."

"మీకు '... ...' గారు తెలుసా?"

"ఆయన్ని తెలియని వా రెవరు?"

"మరి '... ...' గారు?

"ఇది మరీ బాగుందండి. నా కా మాత్రం 'హూ ఈజ్ హూ' తెలియదనుకున్నారా?"

" '... ... ...' గారో?"

తెలుసునన్నట్టు తల టపటపలాడించాడు.

" '... ... ...' గారో?"

ఇంకా జోరుగా తల ఆడింది.

"గుడ్ ! మీకు చాలా పెద్ద పెద్దవాళ్ళు తెలుసే ! అన్నట్టు సుబ్బారావ్ డియర్, సు వ్వింకా అలాగే కూర్చున్నావేంటి? మనం 'సియమ్' ఇంట్లో పార్టీకి వెళ్ళాలి కదా ! తెములు మరి."

"సి...సి. ఎమ్. ఇంట్లో పార్టీకా...?" నేరేడుపండు ఇంకా నల్లపడ్డం సాధ్యం అని నిరూపించాడు అప్పారావు.

గురువు మౌనంగా జేబులోంచి ఆహ్వానపత్రం తీసి అప్పారావు కళ్ళముం దాడించాడు.

"మరి... మీరు...ఇందాకా..."

"ఆఁ... వాళ్ళు నాకు వరసగా తండ్రి, పినతండ్రి, మేనమాఁవ, పెత్తండ్రి అవుతారు."

అప్పారావు నోట్లోంచి సిగరెట్టు జారిపోయింది. దాన్ని కాలరాయడం ఈసారి సుబ్బారావు వంతయింది.

"సార్, ఈ పెన్ను చూడండి. పార్కర్. గోల్డ్‌నిబ్ ఉంచండి."

"నా దగ్గర పార్కర్, క్రాస్, షేఫర్ పెన్నులు ఉన్నాయి."

"పోనీ ఈ రిస్ట్ వాచి 'సిటిజన్'?"

చేతికున్న రోలెక్స్ వాచి చూపించాడు గురువు.

"రాయల్ రిసర్వ్-విస్కీబాటిల్స్ రెండు పంపమంటా రేవిటి?"

"మా గురువు మద్యపాన నిషేధ సంఘానికి అధ్యక్షుడు."

"సార్ !" గురువు కాళ్ళమీద పడ్డాడు అప్పారావు "పిల్లలున్న వాణ్ణి. కనికరించాలి."

గురువు మౌనంగా అప్పారావు కేసి చూశాడు.

"సార్ ! బుద్ధి గడ్డితిని ఇంకెప్పుడూ ఇలాటి పని చేయను. ఈ ఊళ్ళో చేసిన మొదటి తప్పుగా ..."

"సరే, లే ! ఇంకెప్పుడైనా నీ బుద్ధికి గడ్డి మేయించడానికి ప్రయత్నించేవో..."

"అమ్మమ్మ. ఎంత మాట !" చకచక కార్పెట్‌మీద పడి ఉన్న సిగరెట్టు పీకలన్నీ ఏరి, వాటిని వెయ్యడానికి ఏష్ ట్రేలాటి దేమీ గదిలో కనపడక, పేంట్‌జేబులో వేసుకొని, బయటికి పరుగుతీశాడు అప్పారావు.

"అమ్మయ్య !" నిట్టూర్చాడు సుబ్బారావు. "సరే గానీ, గురూ, మరి క్లియర్ చెయ్యి."

"అతని బూట్లు చూడగానే అతను పోలీసు డిపార్టుమెంటో, అలాటిదే మరో డిపార్టుమెంటు నుంచో అని గ్రహించాను. ఇకపోతే ఆ ఠీవి, ఆ దర్పం చూడగానే పోల్చవచ్చు. ఈ వేసంకాలం ఎండలకి విజయవాడ గుంటూరుల్లోనే మొహం అలా కవుఁలుతుంది."

"మరి పేరు, బాడ్జి నెంబరు..."

"ఓ... అదా... ఒక పోలీసు అధికారి జేబులోంచి ఏఁవన్నా కొట్టేసి, అతనికి తెలియకుండా మళ్ళీ అతని జేబులో పెట్టేయడం ఎంత థ్రిల్లింగ్‌గా ఉంటుందో తెలుసా?"

** ** **

"చోర్ !... చోర్ !... బచావ్ ! !" అన్న కేకతో ధ్యానముద్రలోంచి మేల్కొన్నాడు, పబ్లిక్ గార్డెన్ లాన్‌లో స్తంభానికి జారబడి కూర్చుని ఉన్న సుబ్బారావు.

ఒక నాలుగేళ్ళ గులాబీబాల రెండు చేతులతో చెవులు మూసుకొని అరుస్తోంది. ఆ కూన తనని చూసే అరుస్తోందని సుబ్బారావు గ్రహించి నివ్వెరపోయాడు.

చుట్టుపక్కల వాళ్ళు చేరి అతని భరతం పట్టకముందే అక్కడి నుంచి పారిపోదాం అనుకున్నాడు. ఇంతలో అతని పాలిటి దేవతలాగ ఒకావిడ అక్కడికి వచ్చి పాపని ఎత్తుకొని "చుప్ !" అని సుబ్బారావుతో "ఏమీ అనుకోకు నాయనా, టీవీలో సినిమాలు చూసి ఇలా తయారయింది" అంది.

"మరి మన కర్చీఫ్ కాజేసినవాడు దొంగ కాదా?" అరిచింది చిన్నారి.

"ష్ !..." అని అతని చేతిలో ఉన్న రుమాల్ని చూసి "సరిగ్గా అటువంటి కర్చీఫే ! ఔను. అదే కలరు, అదే డిజైను. 'ఏ.ఎల్.' అని కుట్టి ఉంటుంది. ఓ నెల్లాళ్ళయింది, బస్‌లో వెళ్తూంటే పోయి..."

దబ్బున చప్పుడయితే తలెత్తి చూసింది. సుబ్బారావు నేలమీద పడి ఉన్నాడు.

సుబ్బారావు కళ్ళు తెరిచేసరికి పదిమందీ చుట్టూ మూగి ఒకళ్ళమీంచి

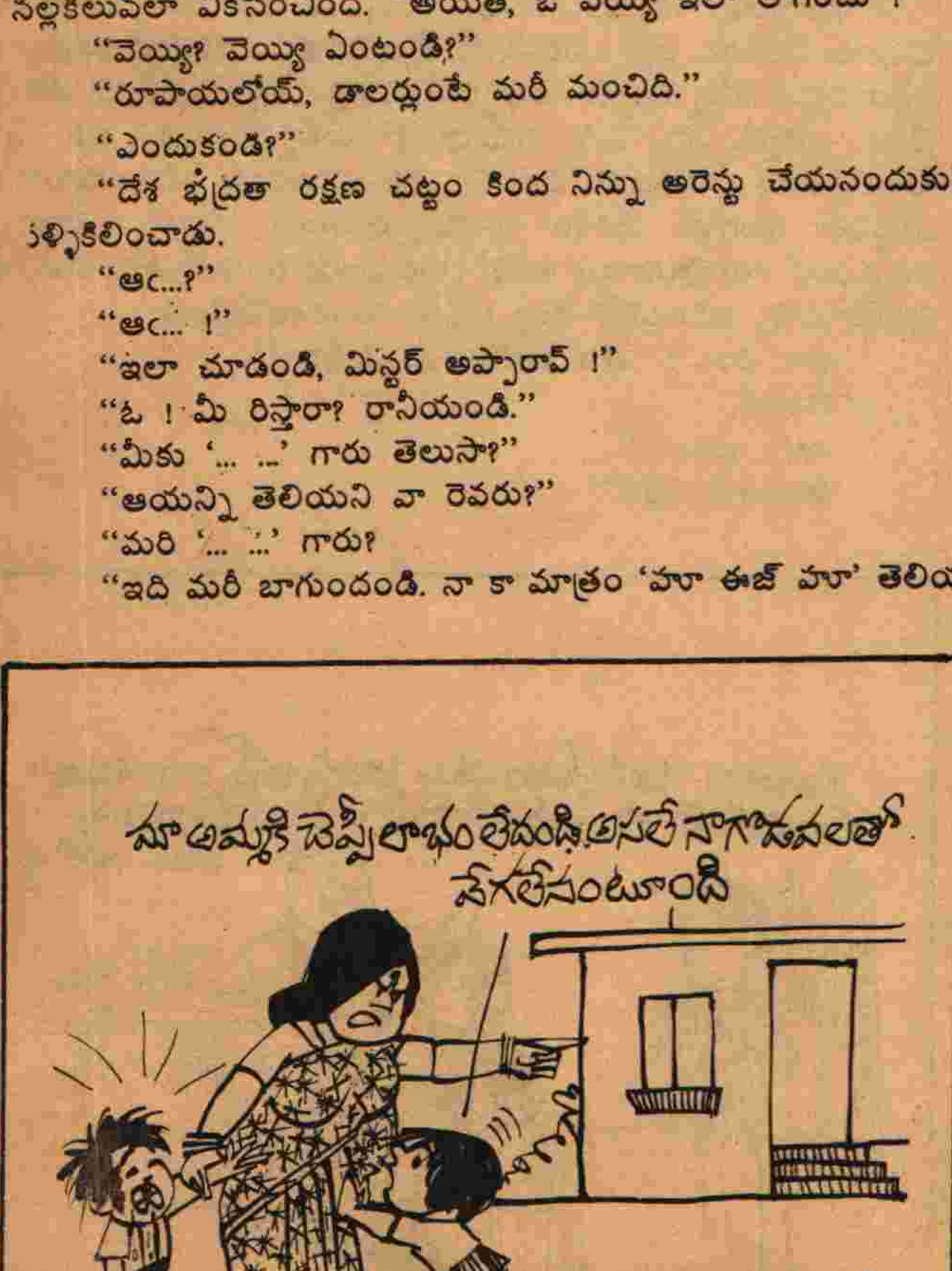

ఒకళ్ళు వంగి అతనికేసి చూస్తున్నారు. ఇందాకటి స్త్రీ అతని మొహంమీద నీళ్ళు చిలకరిస్తోంది. పావ అతనికేసి అనుమానంగా చూస్తూ ఒక పక్కన నుంచొని ఉంది. సిల్కు రుమాల్ని చూసి ఎన్ని కలలు కన్నాడు ! ఎన్నెన్ని కష్టాలు భరించాడు ! అత నంత త్వరగా కోలుకోడంతో చుట్టూ మూగినవాళ్ళు నిరుత్సాహంగా వెళ్ళిపోయారు.

"ఫరవాలేదు. లే బాబూ. మా పావ చిన్నతంకొద్ది దొంగంటే..."

"అయితే ఈ రుమాలు మీదా?"

"అఁ?...ఓ...అదా. నా దంటే స్వయంగా నాది కాదు."

టక్కున లేచి కూర్చున్నాడు "ఎవరిది? ఎవరిది? ఎవరిది?"

"మా అనంతలక్ష్మిది. అనంతలక్ష్మి అంటే మా అక్కయ్య కూతురు. దీన్ని మా ఇంట్లో మరిచిపోయింది. మర్నాడు వాళ్ళింటికి నే వెళ్ళినప్పుడు 'ఇదిగోనే నీ కర్ఛీఫ్' అని బాగ్‌లో చూస్తే లేదు. బస్‌లో పడిపోయి ఉండాలి."

"దయచేసి ఆవిడ ఎడ్రెస్ చెబుతారా?" చెంప పగులుతుందేమో అని రెండు చెంపలూ అరచేతుల్తో మూసుకుంటూ అడిగాడు.

"ఎందుకు?"

"దీన్ని ఆమె కివ్వడానికి."

"నా కియ్యి. నే నిస్తాను. అయినా ఆమె నెల్లాళ్ళ నుంచి ఊళ్ళో లేదు. !"

"ఈ రుమాలు దొరికినప్పటి నుంచీ, దీని సొంతదారు కిద్దామని చాలా ప్రయత్నం చేశాను. నేనే స్వయంగా ఇద్దామని..."

"చాలా ప్రయత్నం అంటే?"

రుమాలు దొరికినప్పటి నుంచి అప్పటి దాకా తను చేసిన ప్రయత్నం అంతా చెప్పాడు. అదంతా విని ఆవిడ మొహం ప్రసన్నమైంది. అతని కేసి జాలిగా చూసింది.

"సరే ఇదిగో ఎడ్రెస్" కాగితం మీద రాసి ఇచ్చింది "ఇంకా నాలుగయిదు రోజుల దాకా రాదు మరి."

"చాలా, చాలా థాంక్సండి."

"ఇదిగో బాబూ !" వెళుతున్న అతన్ని పిలిచింది "గుడ్ లక్ !"

సుబ్బారావు సిగ్గుల మొలక అయ్యాడు.

** ** **

"డాడీ !" గోముగా పిలిచింది.

"ఏంటి తల్లీ?"

"నా కా అబ్బాయి నచ్చలేదు డాడీ !"

"ఏఁవమ్మా? మంచి ఉద్యోగం, ఆస్తిపాస్తులు ఉన్నవాడు. ఏఁవీఁ ఎందుకు నచ్చలేదు?"

"ఒహెూ, డాడీ, అవన్నీ పక్కన పెట్టండి. నా కలాటివాళ్ళు నచ్చరు. యూ నో... ఆరడుగుల పొడుగు, కండలు తిరిగిన ఒళ్ళు-బోల్డు సెల్ఫ్ కాన్ఫిడెన్స్ అన్నీ తనకే తెలునును. ఎవరూ ఏం చెప్పక్కరలేదనుకొనే వాళ్ళు అటువంటి వాళ్ళు. ఉత్త 'స్నాబ్స్' డాడీ. ఐ హేట్ సచ్ పెర్సన్స్ !"

"అఁ... !?"

"ఔను డాడీ, మగాడంటే నాజూగ్గా ఉండాలి. మరీ అధికారం, చలాయించేలా ఉండకూడదు. ఫరెగ్జాంపుల్- అదిగో అతన్ని చూడండి" కిటికీలోంచి బయటికి చూపిస్తూ అంది "అలా ఉండాలి !"

రోడ్డుకి అవతలవైపున ఎలక్ట్రిక్ స్తంభానికి ఆనుకొని ఒక నవయువకుడు నించొని ఉన్నాడు. అతని ఒళ్ళంతా మెలికలు తిరిగిపోతోంది. ఒకసారి ఈ కాలుమీదా ఒకసారి ఆ కాలుమీదా శరీర భారాన్ని ఆనించి నుంచుంటున్నాడు. మాటిమాటికీ జేబు తడుఁవుకుంటున్నాడు. అతి విలువయిన వస్తు వేదో అందులో ఉన్నట్టు.

"ఒహ్హొ...హ్హొ ! అయితే ఆ కుర్రాడు నీకు నచ్చాడన్న మాట. వెళ్ళి మాట్లాడి రమ్మంటా వేఁవిటి... హ హ్హ...హ్హ !"

"పొండి డాడీ మీ కంత వేళాకోళవేఁను" ఆమె కళ్ళు మాత్రం ఇంకా కిటికీలోంచే చూస్తున్నాయి. ఆ యువకుడు తమ ఇంటికేసే చూస్తుండడం గమనించింది. చివరికి ధైర్యం చేసి అతను కదిలాడు. కానీ మూడడుగులు ముందు కొస్తే, రెండడుగులు వెనక్కి వెళుతున్నాడు.

"ఓకే, డాడీ. 'జిమ్మీ'ని అలా షికారు తీసికెళ్ళి వస్తాను."

"హ...హ్హ...హ్హ !" డాడీ ఇంకా నవ్వుతూనే ఉన్నారు.

** ** **

బొచ్చుకుక్కని గొలుసుతో నడిపించుకుంటూ బయటికి వచ్చిన అనంతలక్ష్మిని చూసిన సుబ్బారావుకి నవనాడులూ స్తంభించిపోయాయి. మనిషి బిగుసుకుపోయాడు. శ్వాస ఆగిపోయింది. గుండె కొట్టుకోవడం మానేసింది. మెల్లిగా తేరుకున్నాడు. బూట్లని పేంటు వెనక భాగాన మడఁవల దగ్గర తుడుచుకున్నాడు, చేతులు ఏం చేయాలో తెలియక జుట్టు నవరించుకున్నాయి, కాలరు సర్దుకున్నాయి.

ఆమె ఓరకంటితో అతని అవస్థ చూస్తూ వస్తున్న నవ్వుని పెదిమలు, బిగబట్టి ఆపుకుంటూ అతని ముందు నించి వెళ్ళిపోతోంది. జిమ్మీ అతని కాళ్ళ దగ్గర ఆగి మూస్ వాసన చూడ్డం మొదలుపెట్టింది.

"న...నా...త..."

"ఏయ్ జిమ్మీ ! ఫరవాలేదు. కరవదు."

"పా...పా..."

"అఁ...?"

"సా...సా..."

"ఇదేవఁన్నా సంగీత సాధనా?" కిసుక్కున నవ్వుతూ అడిగింది.

"ఔను...కాదు-కాదు..."

"మరి 'న...నా...పా...పా...సా' ఏవిఁటి?"

"పా...నేరు..."

"ఊఁ...? నాకేం అర్థం అవడంలేదు!" ఎంత బాగున్నాడు కుర్రాడు, కానీ ఏం లాభం, పావం నత్తి కాబోలు !-

"సారీ... నా పేరు... సుబ్బారావు."

"ఓహెూ...అదా...పీ...నేరు... రు...బ్బా...సా...వా?" అది రోడ్డని కూడా మర్చిపోయి గలగల నవ్వుల మధ్య అడిగింది. "అదే...నీ...పేరు...సుబ్బారావా...?"

ఔనన్నట్టు తలాడించాడు. నోరు విప్పితే ఇంకేం శబ్దా లొస్తాయోనని.

"ఐ సీ... అమ్మ !" పొట్ట చేత్తో పట్టుకుంటూ నవ్వింది. అంతలోనే సీరియస్ అయిపోయింది. "అయితే?"

"అఁ...? అబ్బె, ఇంకేం లేదు. నా పేరు సుబ్బారా వంతే." చేతులు కట్టుకొని, విప్పుకొని, స్తంభానికానించీ, తీసేసి నానా అవస్థా పడిపోతున్నాడు.

"అవనీ, కానీ, నా పేరు చెప్పను !"

"నాకు తెలును-అనంతలక్ష్మి !"

'నీ కెలా తెలును?' అన్నాయి ఆమె కనుబొమలు.

"ఈ వీధిలో అందరికీ తెలును."

"అబ్బో అమాయకు డనుకున్నానే !"

"కుక్క చాలా ముద్దుగా ఉంది."

"బొచ్చుకుక్క బాగుండ కేం చేస్తుంది? ఈ వేషాలేం కుదరవు. నేను ముళ్ళపూడి పుస్తకాలు చాలా చదివాను" మొహం అటు తిప్పుకొని నవ్వుకొంది.

"అబ్బే అదికాదు...మీ జేబురుమాలు మీ కిద్దాఁవని..." జేబులోంచి తీసి ఇచ్చాడు.

"అది నాది కాదే !" ముందుకి బయలుదేరింది.

తన చెవుల్ని నమ్మలేక సుబ్బారావు చేతికేసి చూసుకున్నాడు. అది అతని రుమాలు !

"ఆగండాగండి...అది కాదు...ఇది."

"అరె ! నిజంగానే ఇది నాదేనే. నీ దగ్గరి కెలా వచ్చింది?"

"అబ్బో అదో పెద్ద కథ. వింటారా?"

"టూకీగా చెప్తే."

"బస్‌లో దొరికింది."

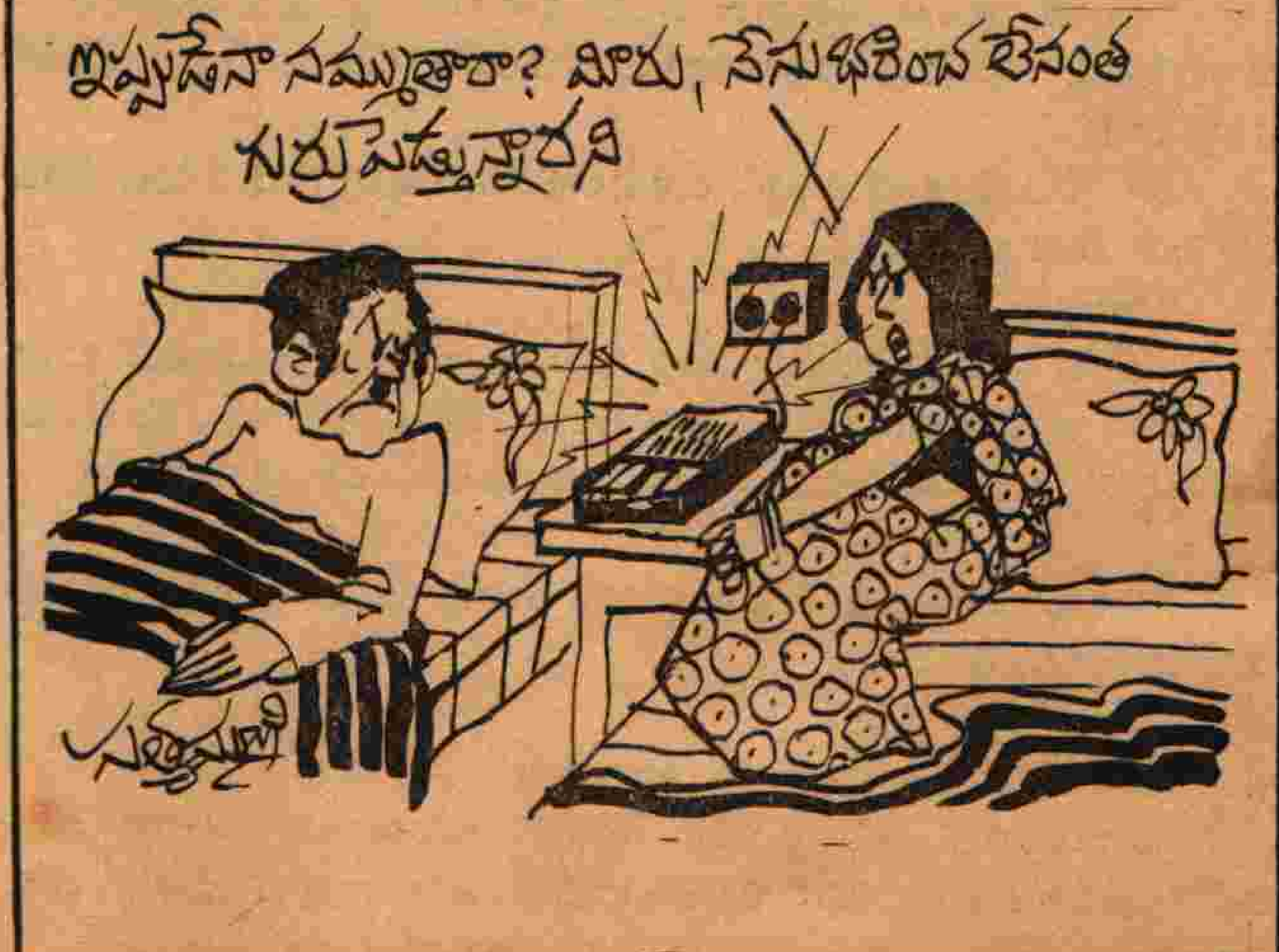

"ఇది నాదని నీ కెలా తెలిసింది?"

"అబ్బో అది ఇంకా పెద్ద కథ."

"చెప్పు."

ఆమె పక్కనే నడుస్తూ, ప్రపంచాధిపత్యం వహించిన అనుభూతి పొందుతూ సుబ్బారావు తన కథ చెప్పాడు.

"...అలా మీ రుమాల్ని చూసి మిమ్మల్ని...మిమ్మల్ని..."

"ప్రేమించా నంటావు ! అంతేనా?"

"... ... !?"

"ఇదిగో చూడు మిస్టర్ సుబ్బారావూ ! నీ కథలకి నేనేం మోసపోను. ఇంకోసా రీ వీథిలో కనిపించావంటే..." గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ విసురికి జారిపడిపోయిన ఆమె చెంపపిన్నుని వంగి తీసుకున్నాడు సుబ్బారావు.

** ** **

'ఇంటిముందు యాంబులెన్సు ఆగిందేమిటి చెప్మా?' అనుకుంటూ బయటికి వచ్చింది అనంతలక్ష్మి.

"హల్లో !"

"నువ్వా? నిన్న చెప్పానా...?"

"మీ చెంప పిన్ను" చాలా ఒద్దికగా అందించాడు.

"ఓ... థాంక్స్!"

"నేను...నేను..."

"ఆఁ...నువ్వు?"

"మీరు లేకుం డా నేను బతలేను."

"ఇన్నాళ్ళూ బతకలేదూ?"

"అంటే, ఇకనుంచీ."

"మా డాడీతో చెప్పానంటే ఒళ్ళు హూనం అవుతుంది."

"పిలవండి. నేను తయారయ్యే వచ్చాను" యాంబులెన్సుని చూపించాడు.

అనంతలక్ష్మి ముగ్ధ మనోహరంగా నవ్వింది. పక పకా, సెలయేటి గల గలలా నవ్వింది. అలా నవ్వుతూనే ఇంటి గుమ్మం ముందు దాకా వెళ్ళి వెనక్కి తిరిగి "ఇది చాలదు !" అనేసి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

జిమ్మీ కుయ్ కుయ్ లాడుతూ సుబ్బారావు కాళ్ళకి రుద్దుకొని దురద తీర్చుకొంటోంది.

"మైడియర్ సుబ్రావ్ !"

"గురూ !" సుబ్బారావు గురువుని కౌగిలించుకున్నాడు "ఇన్నాళ్ళు కేంపు వేసి న న్నన్యాయం చేశావు కదా !"

"ఊఁ...ఎంత వరకొచ్చిందోయ్ నీ ఎఫైర్?"

సుబ్బారావు జరిగినదంతా చెప్పాడు.

"మళ్ళీ మొదటి నుంచీ, డైలాగ్సుతో సహా చెప్పు."

సుబ్బారావు మళ్ళీ మొదటి నుంచి, డైలాగ్సుతో సహా చెప్పాడు.

"గురూ, నేను చేయగలిగిన దంతా చేశాను. ఇక నీవే తప్ప ఇతఃపరం బెరుంగ. అన్యథా శరణం నాస్తి. నీట ముంచినా పాల ముంచినా..."

"అలాగే. అంత సరదాగా ఉంటే పాలలోనే మునుగుదువుగాని..." న్యూస్‌పేపరు అందుకుంటూ అన్నాడు. "అయితే రేపు ఆటోల సమ్మెయిక్ అన్న మాట..."

తన ప్రేమనీ, ఆటో సమ్మెనీ ఒకే పరిధిలో చూస్తున్న గురువుమీద కోపం వచ్చింది సుబ్బారావుకి.

"గురూ... !"

"డోంట్ వర్రీ మై బోయ్ ! యు ఆర్ వెరీ లక్కీ. ఆ అమ్మాయి కూడా నువ్వంటే ఇష్టపడుతోందని నువ్వు గ్రహించలేదా? ఇక నా కొదిలేయ్. అతిత్వరలో నీ ప్రియురాలు నీ ఒళ్ళో ఉంటుంది. చూస్తూ ఉండు."

** ** **

"ఎవరు కావాలండీ?" సుబ్బారావు తలుపు తెరిచి వాకిట్లో నుంచొని ఉన్న అమ్మాయితో.

"సుబ్బారావ్ !"

"అనంతలక్ష్మి ! ఏఁవి టీ అవతారం?"

'మంచినీళ్ళు' అని సైగచేసి, అతన్ని తోసుకుంటూ గదిలోకి వచ్చి సోఫాలో కూలబడింది. ఫ్రిజ్‌లోంచి బాటిల్ తీసి గ్లాసులో నీళ్ళు పోసి ఇచ్చాడు. గడగడా మూడు గ్లాసుల నీళ్ళు తాగింది.

"సుబ్బారావూ, ఒక విషయం చెప్పు. నువ్వు నిజంగా వారం రోజుల పాటు నా రుమాలు పట్టుకొని బస్‌లో, బిజీ అవర్సులో తిరిగావా?"

"ఊఁ..."

"ఇంకో విషయం చెప్పు. నువ్వు నిజంగా అన్ని ఎడ్రస్సులూ వెతికి పట్టుకున్నావా?"

"నిజంగా."

"సుబ్బారావ్ ! సుబ్బారావ్ ! అదంతా నే నెవరో కూడా తెలియకుండానే. జస్ట్ నా రుమాలు చూసి..."

"ఒట్టు !"

"ఆఖరు విషయం చెప్పు... నీకు నిజంగానే కుక్కపిల్లలంటే ఇష్టమా?"

"చాలా."

"అయితే పెళ్ళయ్యాక కూడా నిన్ను నేను 'నువ్వు' అనే అంటాను."

సుబ్బారావుకి తెలివి వచ్చేసరికి అతని తల అనంతలక్ష్మి ఒళ్ళో ఉంది. అతని మొహంమీద ఆమె నీళ్ళు చిలకరిస్తోంది.

"ఇదంతా కలేమో?"

"కాదు. అచ్చంగా నిజవేఁ."

"ఇక్కడ గిల్లు" చెయ్యి చాపాడు.

ఆ చెయ్యి అందుకొని సుతారంగా ముద్దు పెట్టుకుంది.

"ఇక్కడ గిల్లు" బుగ్గ చూపించాడు.

"యూ నాటీ... !" గట్టిగా బుగ్గ గిల్లింది. "ఇప్పుడు నమ్ముతావా?"

చెంగున లేచి ఫోను దగ్గర కెళ్ళాడు.

"ఇప్పు డెవరికి ఫోన్?"

"మా గురువు కీ శుభవార్త చెప్పాలి."

"గురువంటే? అతనికి పేరేం లేదా?"

"అతని పేరే అది-గురునాథం. అపర షెర్లాక్ హోమ్స్. కోడిగుడ్డుని చూసి..." నాలిక్కరుచుకొన్నాడు.

"ఆఁ...కోడిగుడ్డుని చూసి...?"

"అబ్బే ఏం లేదులే."

"చెపుతావా చెప్పవా?" బెదిరించింది.

"అయితే విను. తరవాత నన్నేం అనకూడదు మరి."

అననన్నట్టు తలూపింది.

"జాగ్రత్తగా పరిశీలించాలే గానీ కోడిగుడ్డుని చూసి పుంజురంగు, పెట్ట హాయిటూ చెప్పవచ్చు నంటాడు."

అనంత పకపక నవ్వుల మధ్య గురువుకి ఫోన్ చేశాడు.

"గురూ !"

"కంగ్రాట్స్ మైడియర్ బోయ్!"

"గురూ ! ! నీ కప్పుడే ఎలా తెలిసిపోయింది?"

"టట్...టట్...చాలా సింపిల్. అమ్మాయి పిన్నిగారితో నిన్న సాయంకాలం మాట్లాడాను. మేం ఇద్దరం అమ్మాయి డాడీతో మాట్లాడి పథకం వేశాం. మన పక్కింట్లో లక్కీగా పిన్నిగారి స్నేహితురా లుంది. వాళ్ళ ఎడ్రస్సిచ్చి అర్జంటుగా పిన్ని రమ్మంటోందని డాడీ చెప్పి అమ్మాయిని పంపించారు. ఈవేళ ఆటో స్ట్రయిక్ కదా ! మిట్ట మధ్యాహ్నం ఎండలో బస్‌లో ప్రయాణం, ఆ తరవాత ఎడ్రెస్ వెతికి పట్టుకోవడం, నువ్వూహించుకో. ఎండ కన్నెరగని సుకుమారి ఎలా మాడిపోయి వాడిపోయిందో నువ్వు స్వయంగా చూసే ఉంటావు. తీరా పిన్నిగారిని కలిస్తే ఆవిడ మంచినీళ్ళు కూడా ఇవ్వకుండా నువ్వు బస్సుల్లో తిరగడం-అన్ని ఎడ్రస్సులు వెతికి పట్టుకోవడం, 'అరే అన్నట్టు ఆ కుర్రాడు ఈ పక్కింట్లోనే ఉన్నా'డని అమ్మాయికి చెప్పడం జరిగింది. అమ్మాయి వెంటనే నీ దగ్గరికి పరిగెత్తింది. పిన్నిగారు నా కిప్పుడే ఫోన్ చేసి ఇదంతా చెప్పారు. నువ్వు కూడా ఫోన్ చేసి 'గురూ' అని అరిచావంటే ఇంకేముంది? పండేనన్న మాట. కంగ్రాట్స్ ఎగైన్

"చాలా థాంక్స్ !"

"సరే కాని అమ్మాయి కోసారి ఫోన్ ఇయ్యి."

అనంతలక్ష్మి ఫోన్ అందుకొంది.

"హల్లో-కంగ్రాట్స్ !"

"థాంక్ యూ వెరీమచ్."

"అన్నట్టు, మైడియర్ యంగ్ లేడీ, నీ కుక్కపిల్లని మంచి 'వెట్' [పశువుల డాక్టర్]కి చూపించు.

"దానికి జబ్బు చేసినట్లు మీ కెలా తెలును?"

"సుబ్బారావు నిన్న సాయంత్రం తొడుక్కున్న పేంటు చివర్లు చూస్తే, ఊడిపోయిన నీ కుక్కపిల్ల బొచ్చు కనిపిస్తుంది." ★